Twenne alldeles nya

Wisor.

Den Första:

Ung Erik och skön Karin.

Ung Erik mötte Karin sin rc.

Författad af Bondesonen Pehr Thomaßon.

Den Andra:

Om Äktenskaps-Lyckan,

sådan hon i månget hus nu för tiden wisar sig.

Will han surt, så will hon sött, rc.

Jönköping,
tryckt hos J. P. Lundström, 1850.

GS 874

Will hon sång, så will han skräl,
will han ärter, will hon kål;
will hon sofwa, will han waka,
will han brygga, will hon baka;
will hon fortgång, will han söl,
will han dricka, will hon öl.

Will han warmt, så will hon kallt,
will hon peppar, will han salt;
will han solsken, will hon mulet.
will hon klart, så will han kulet:
will han Maj, så will hon Mars.
Det är lif det . . . Gudbewars!

Å tarte Erik åmt, och åt
Efön Karin till sin barm,
Och från deß rofenläppar nöt
En fyß, så lång och warm.
Å fåna moro begge twå.
Till Juten Fulle bröllop få.

Ur Eriks famn sig Karin let
Och hem mot hyddan lopp,
Å munnen brände fyßen det
Och pulsen i galopp.
Mål hundra flag i hjertat flog
För hwarje wingadt slag hon tog.

Och blef hon mera lugn, när som
Hon alt för modren sagt,
Och denna med ett men och om
Ett bifall dertill lagt,
Samt åfwen någa warningsord
Hur fallfärdeen är flor på jord.

Å Erika elfwens Falla wåg.

En Söndag satt hon hemma sjelf
I lugna drömmar fåll,
Och speglade sig i den elf,
Som rann förbi deß tjell:
Hon satt der än, när modren kom
Hela röd från Herrans helgedom.

Mäd denna på sin Psalmbok gick
Hon redan till Gud hus,
Och läsert war att Erik fick
Den innan lofens ljus
Hon sina lunta bafom bergen ner . . .
Och han fick fanfle ändå mer.

Å flydde månader och år.
Snart kommarn wef sin fos,
Och höfen kom och Karin war
Nu mer den enda ros,
Om blommade i lundens famn
Å yppig som i blomrik wår.

Will hon sång, så will han skräl,
will han ärter, will hon kål;
will hon sofwa, will han waka,
will han brygga, will hon baka;
will hon fortgång, will han söl,
will han dricka, will hon öl.

Will han warmt, så will hon kallt,
will hon peppar, will han salt;
will han solsken, will hon mulet.
will hon klart, så will han kulet:
will han Maj, så will hon Mars.
Det är lif det . . . Gudbewars!

Om trenne weckor Erik for
Till kyrkan, med sin brud,
Och inför altarrunden swor
Wid alla werldars Gud
Att henne uti lust och nöd
Med trohet älska, till sin död.

Ur templet bröllopsskaran skred
Med fröjdefull musik,
Allt efter ortens bruk och sed,
Men mötte der ett lik
Wid kyrkogårdens gröna port . .
Det bars till grafwens stilla ort.

"Hwem är den döda, som man bär?"
Ung Erik sporde nu.
"Du säkert henne minnas lär;
Skön Karin är det ju,
Som döden i förtwiflan fann."
Så swarade en gammal man.

Hemsk, såsom döden, till att se
Och mörk som stjernlös natt,
Med hemska ögon stirrande
Hof Erik upp ett skratt
Så wildt, som ufwens hesa skrän,
Och iopp från bröllopsskaran hän.

Nu irrar han båd' natt och dag
I wanwett bygden kring,
Med dystert wridna anletsdrag.
Ej ro på jordens ring
Han får i sina lefnadsdar,
Ty falskt han kärlek swurit har.

Wren ölupt i jordens hulda famn
Efter Karin nyster ro,
Och lofwer der en lönn så lön
I grafwens lugna bo;
Och sit gråt mången ömfint mö
Att tårar gjuta, blommor frö.

Den Andra:

Attentiapks-Endan.

Mig han fyrt, så will jon fytt,
will jon torr, så will han blött;
will han gå, så will jon åta,
will jon forp, så will han fråta:
will jon ett, så will jon nabb,
will han flod, så will jon ebb.

Will jon fwart, så will han hwitt,
will han traf, så will jon fritt;
will han åta, will jon fatta,
will jon fynda, will han rafta;
will han hit, så will jon dit,
will jon watten, will han fytt.

Will han upp, så will jon ned,
will jon lef, så will han fed;
will han bråb, så will jon woffor;
will han fåfäf, will jon toffor;
will jon bafut, will han fram,
will han allmar, will jon glam.

Den Första:

Ung Erik och skön Karin.

Ung Erik mötte Karin sin
På skogens öde stig,
Och sade: "will du blifwa min,
Så skall jag älska dig,
Som maka uti nöd och lust
Allt intill lifwets sista pust."

Skön Karin rodnade och log
Och swarade: "wålan!
Jag älskar dig, det wet du nog,
Så ömt som älskas kan.
Men om du skulle swika mig,
Den högste Guden löne dig!" . .

"Förr skola stjernor falla ner,
Som perlor, till wår jord,
An jag dig nånsin öfwerger . . .
Gud höre mina ord,
Och straffe mig, till ewig tid,
Om jag ej trofast blir derwid!"